

[Oluf Pedersen.]

del og bidrager naturligvis til at sætte Priserne i Vejret netop med det Beløb, som de gennem den nye Afregning for Sterling var tænkt at skulle holdes nede med.“

Over for dette ganske forkastelige Forhold er det, at „Politiken“ luftede sin pud-sige Idé om 10 pCt. Maksimalavance. Ideen er vel nok opsigtsvækkende, thi hvad skal de 10 pCt. være Vederlag for? Nu er Ideen vist ogsaa vejet for en ny om, at der skal holdes Auktion over Valutaattesterne. Maa-ske er Bladets Redaktion naiv nok til at tro, at Avancen derved vilde komme i Statskassen. Vi andre kan se, at det vilde øge Varefordyrelsen og herunder tillige den hjemlige Fabrikants Mulighed for yderligere Udnyttelse af Forbrugerne, som derved kom til at betale dobbelt.

Naa, alt dette er vel Udtryk for den bedste Vilje, men hvad gør Ministeren? Det fortælles, at straks om Morgenen den 19. Januar havde Ministeren en Konference med Valutacentralens Kontorchef. Senere var der en Forhandling med Repræsentanter for Handelsorganisationerne, hvor man endes om for det første en vis Reduktion af Importtallet for dem, der sælger Valutaattester, for det andet en Undersøgelse af den saakaldte illegitime Handel og for det tredje en Begrænsning af Avancen ved Attestsalg til det, der var det normale i første Halvdel af 1939. For mig at se er dette imidlertid ganske utilfredsstillende. Jeg kan nemlig ikke se Berettigelsen af denne Avance og tror tilmed ikke paa Muligheden af dens Begrænsning. Jeg mener, at „Politiken“ har Ret, naar den i en Om-tale af 20. Januar skrev:

„Dersom en Importørs virkelige Import ikke længere svarer til hans Valuta-tildeling, er der ingen som helst Grund til, at han fortsat skal have blot en Del af den Valuta, han ikke bruger.“

„Politiken“ slutter:

„Vi maa dette Uvæsen til Livs. Hvis de Foranstaltninger, der nu træffes, ikke er tilstrækkelige, maa der findes mere effektive Midler.“

Nu er vi her i Folketinget klar over, at det ikke er Handelen med Valutaattester, det er galt med; det gale er selve Varefordyrelsen, som blot udtrykkes i Avancen. Jeg er enig med „Berlingske Tidende“, som den 19. Januar fastslog, at der forelaa en for Forbrugerne lidet ønskelig Varefordyrelse paa op til 35—40 pCt., men at det var unrigtigt at tro, at det var Salget af Atte-sterne, som gav Avancen. „Nej“, skriver

Bladet, „disse Salg fastsloar blot Fordyrel-sens Ydergrænser“. „Berlingske Tidende“ fortsætter: „De siger blot, at Markedsforholdene ligger saaledes“, og senere:

„Bliver disse Markedsforhold ved at bestaa, bliver ogsaa Muligheden for Overpriser bestaaende, hvad enten alle Impor-tører selv indfører paa deres Attester, eller nogle af dem vælger at sælge Attesterne.“ Man kan, mener jeg, ogsaa sige det saa-dan, at afskaffes den ekstra Avance paa Importvarerne, forsvinder Avancen paa Attesterne.

For os, der er imod Systemet og kun vil opfylde det, som Handelsoverenskomster og Neutraliteten kræver, uden at begrænse Importen eller svække Konkurrencen, er det ligetil, men hvordan stiller Regeringen sig til den uberettigede Varefordyrelse, den selv har skabt? Jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede Minister for Handel, Industri og Søfart: Hvilke Foranstaltninger agter Regeringen at træffe imod Avance paa Overdragelse af Importtilladelse?

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Kjærbøl): Det er let forstaaeligt, at det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har rejst vedrørende de gældende Regler om Overdragelse af de af Valutacentralen udfærdigede Bevillinger, er sat paa Dagsordenen i dette høje Ting. Jeg har nemlig det Indtryk, at man i den Debat, der har været rejst om Spørgsmaalet, i nogen Grad er kommet til at skyde over Maalet og kun har beskæftiget sig med visse Sider af Sagen, medens man tilsyne-ladende ikke har lagt tilstrækkelig Vægt paa andre Forhold, som det er af lige saa stor Betydning at fremdrage, naar Spørgs-maalet sættes under Debat. Jeg erkender, at Spørgsmaalet er af stor Betydning, naar man drøfter Valutabevillingernes rigtige Fordeling og Udnyttelse, men det er af lige saa stor Vigtighed, at Spørgsmaalet belyses paa en saadan Maade, at man faar alle de Hensyn med, som det er af Betydning at inddrage i Drøftelserne, naar man skal tage Stilling.

Jeg skal først kort redegøre for de Regler, der i Øjeblikket gælder vedrørende Overdragelse af de af Valutacentralen ud-færdigede Bevillinger.

Adgangen til at overdrage Bevillinger uden Forbindelse med Varekøb blev første Gang givet ved Valutaloven af 31. Marts 1937 og blev senere gentaget ved Valuta-loven af 22. December 1937 og er senest opretholdt ved Valutalovens Forlængelse den 22. December 1939. De gældende